

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀίστ, ἡ ἔξοχος παρ' ἡμῖν κλειδοκμβάλιστρα κ. Σοφία Τοῦλλερ ἔδωσε συναυλίαν ἐν τῷ Βασ. Θεάτρῳ, καθ' ἣν παρευρέθη ἑκλεκτοτάτῃ μερὶς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ἡ διαπρεπὴς καλλιτέχνης διηρυμνήενος δυσκολωτάτας συνθέσεις, μόνῃ αὐτῇ ἐκτελέσασα ὁλοκληρὸν πρόγραμμα, πλὴν ἐνὸς μικροῦ διαλείμματος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλε μὲ δραματικὸν πάθος καὶ αἰσθημα ἡ δεσποινὶς Ξαβερία Κανελλοπούλου, τὸν «Λιποτάκτην» τοῦ κ. Πολέμη καὶ τὸν «Καλλιτέχνην» τῆς δ. Χρυσοβέργη.

Ἡ κ. Τοῦλλερ μετὰ μακρὰν ἀπογῆν ἔδωσε ἀδρὰ δαίγματα τῆς ὑπερόχου τέχνης της, ἀναμνήσασα τοὺς παλαιούς θριάμβους της. Ἡ ταχύτης, ἡ ἀκριβεία, ἡ αἰσθητικότης, ἡ τέχνη, ἡ ἐνάργεια, ἡ μεθοδικότης ἐθανυμίσθησαν. Καίτοι ἐξετέλεσε 12 ὁλοκληροὺς συνθέσεις, μὲ ἐν μόνον διλείμμο, δὲν ἐφαίνετο αἰσθανομένη τὴν παραμικρὰν κόπωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκροατικὸν ἀπλήστως ἐνετράφη εἰς τὸ παλῖμνόν της. Ἡ Etude (op. 25 N° 1) τοῦ Chopin κατὰ διασκευὴν τοῦ Godowsky ἐπαίχθη τελείως, τὸ δὲ Jardins sous la pluie (Claude — Debussy) μὲ παραστατικότητα ἔντονον, μὲ ἀμμήτους συνηρήσεις, μὲ ρυθμικὴν ταχύτητα, ὅπως μὲ καταπλήσουσιν καὶ συναρπάξουσιν γοργότητα ἀπεδόθη ὁ θαυμάσιος Ἰσπανικὸς χορὸς τοῦ Σαραζάτε, διασκευῇ τῆς κ. Marx-Goldschmidt. Ἡ ἀντοχή της, χωρὶς νὰ παρεκκλῖνῃ τὸ παράπαν, εἰς τὴν μακρὰν Οὐγγρικὴν ραφφίαν N° IX τοῦ Liszt (Ἀπόκρεω τῆς Πέστης) ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἡ χάρις εἰς δύο σπονδὰς τοῦ Ἀγγλοῦ Λάουελ καὶ εἰς τὸ «Ὀνειρον Ἐρωτος» τοῦ Liszt, καὶ ἡ εὐχέρεια εἰς τὰς Danses des elfes τοῦ Porpre, κατὰ παραφράσιν τοῦ Philipp. Ἡ διαπρεπὴς καλλιτέχνης ἔπαιξε καὶ μίαν Ἀβανέζικην σερενάταν τοῦ κ. Σαμάρα, ἥτις ἡμποροῦσε νὰ ὁμοιωθῇ Ἑλληνικῇ, ὁμοιάζουσα μᾶλλον πρὸς Ἑλλ. χορόν.

Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τοῦ Αἴστ τὴν Ταραντέλλαν, ἓνα χαριτωμένον Ναπολιτάνικον τραγούδι, εἰκονιστικῆς γοητείας.

Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν διὰ τὸ χιλιάδραχμον Πάλλειον βραβεῖον ἀνεβλήθη, ὁρισθεὶς διὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου. Θὰ μετάρχον οἱ κ. κ. Μπεσκίνης καὶ Γουναρόπουλος.

Ὁ διαγωνισμὸς ἀπὸ τοῦ προσεχὸς ἔτους θὰ γίνεταί κατὰ μῆνα Ἰούλιον. Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουν οἱ μαθηταὶ τῶν δύο τελευταίων τάξεων.

Συνεστήθη Ὡδικὴ Ἑταιρεία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Κ. Μελά, ἔχονσα εἰδικὴν σκοπὸν τὴν σύστασιν λαϊκῆς χορωδίας ἐκ φοιτητῶν, ὑπαλλήλων καὶ τεχνιτῶν, διδασκομένων ὑπὸ τοῦ κ. Κοκκίνου. Ἀπετάνθη ἡ Ἑταιρεία εἰς τοὺς Ἑλλήνας μουσουργοὺς νὰ γράφουν τραγουδιὰ διὰ τὴν ἀριστούστατον χορόν.

Ὁ νέος μουσικὸς καὶ φιλολογικὸς σύλλογος «Τέχνη» ἤρχισε τὰς ἐργασίας του, καταρτισθέντος τοῦ ὁριστικοῦ Διοικ. συμβουλίου, ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος Δ. Ι. Καλογερόπουλος, ἀντιπρόεδρος Ν. Σπανδωνῆς, Γεν. γραμματεὺς Ἀδ. Ἀδαμαντίου, Εἰδικὸς Σ. Χιλιδάκης, Ταμίας Δ. Λεομάνης, Ἐφορὸς τοῦ μουσικοῦ τμήματος Φιλ. Οἰκονομίδης, τοῦ Δραματικοῦ Πολύβ. Δημητρακόπουλος καὶ σύμβουλοι Ἀντ. Ἡπίτης, Τιμ. Ξανθόπουλος, Ἰω. Ἰωαννίδης καὶ Θωμᾶς Θωμόπουλος. Κατηρτίσθησαν καὶ δύο ἐπιτροπαὶ ἐκ κυριῶν, ὅς ἀπετέλεσαν αἱ κυραὶ Σο-

φία Τοῦλλερ, Ι. Γουπάρη, Μαρία Τρικούπη, Εἰρήνη Καλογεῖ, Εὐγενία Λέκα, Ἐλένη Γεωργαντῇ καὶ αἱ δεσποινίδες Λουκία Ἰωάννου, Τασία Λυμπεροπούλου, Πηνελόπη Παπαχατζῆ, Εὐγενία Ζωγράφου, Μαρία Ἀνωποῦλου καὶ Ἀγγελικὴ Στεφάνου.

Ὁ Σύλλογος θὰ δίδῃ κατὰ μῆνα Προεσπερίδας, εἰς ἃς θὰ μετέχουσιν ἐρασιτέχνη τοῦ μουσικοῦ τμήματος καὶ τοῦ φιλολογικοῦ, μετὰ συντόμων διαλέξεων περὶ τέχνης.

Εἰς τὰς προεσπερίδας ἡ εἴσοδος θὰ εἴναι προσιτὴ μόνον εἰς τὰ μέλη οἰκογενειακῶς. Κατὰ διμυρίαν θὰ δίδονται ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ μεγάλαι Συναυλίαι ὑπὸ καλλιτεχνῶν ἐξ ἐπαγγέλματος μετὰ διδασκῆς μονοπρακτῶν δραματικῶν ἔργων, δι' ἃ θὰ ἐργασθῶσι οἱ ἐκλεκτότεροι θεατρικοὶ μας συγγραφεῖς.

Ὁ Σύλλογος πρὸς τοὺς τοῖς θὰ ἐπιδώξῃ τὴν διοργάνωσιν λαϊκῶν συναυλιῶν κατὰ συνοικίας ἐπὶ εἰκοσαλέπτῳ τμήματι, διδομένων ὑπὸ τῶν ἐρασιτεχνῶν τοῦ μουσικοῦ τμήματος πρὸς μουσικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ λαοῦ.

Ἐνέφθθησαν μέτρα—οὐχὶ δυστυχῶς δρακόντεια—ἐξασφαλέσεως τῶν ἐν τοῖς Μουσείοις ἀρχαιοτήτων. Διετάχθησαν οἱ ἔφοροι νὰ τηροῦν ἀκριβῆ κατάλογον τῶν ἐν τοῖς Μουσείοις θησαυρῶν (μὰ δὲν ὑπῆρχον τοιοῦτοι ἔως τώρα κατάλογοι ;) καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀγρυπνον φύλαξιν.

Διετάχθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἡ ἐκ τῆς Ἑθν. Βιβλιοθήκης μεταφορὰ εἰς τὴν Ἑθν. Παναθηναϊκὴν τῆς ὥραιότητος «Ψυχῆς», ἐλαιογραφίας φρυσκοῦ μεγέθους, ἀρίστης τέχνης, ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ ζωγράφου Wols, ἐκτιμωμένης μέχρις 100,000 δραχμῶν.

Εἰς τὴν προθήκην τοῦ ἐνταῦθα καταστήματος καλλιτεχνικῶν ἔργων Λάβδα ἐξετέθησαν ἔργα ἀγνώστου μέχρι τοῦδε ζωγράφου, τοῦ κ. Βάρδα, ἐν οἷς καὶ προσωπογραφία τοῦ πρωθυπ. υἱοῦ κ. Βενιζέλου. Ἐν ἀντιθέσει εἰς τὴν ἔλλειπν σχεδίων εἰς τὸ σῶμα, τὸ πρόσωπον παρουσιάζει τεχνικὴν ὁμοιότητα μεγάλην.

Ὁ ζωγράφος εἶνε δεκαεπταετής, καλῆς οἰκογενείας τῆς Σμύρνης, οὐδέποτε διδασκθεὶς ζωγραφικῇ, ἀγνοῶν ἐντελὲς σχέδιον. Τὴν εἰκόνα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἔκαμε ἐκ τοῦ φρυσκοῦ ἐξ ὀλιγολέπτου παρουσιάσεως ἐνώπιον αὐτοῦ. Πρόκειται περὶ ἀληθινῆς ἰδιοφυΐας.

Ὁ κ. Ἀρ. Προβελέγγιος ἀνέγνωσεν ἐν κύκλῳ λογίων τὴν τραγωδίαν του «Νικηφόρος Φωκᾶς». Οἱ ἀκροαταὶ ἀπεκόμισαν ζωρὰν ἐντύπωσιν διὰ τὸ τραγικὸν μεγαλεῖον.

Ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς, ὁ ἀνακτήσας τὴν Κρήτην, ὁ ἐμπνεύσας τὸν τρόπον εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς, ὁ διατηρήσας καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν πόθον τοῦ μοναχικοῦ καὶ ἀσκητικοῦ βίου, παρ' ὅλον τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Θεοφανῶ, τὸν συγκλονίσαντα τὴν ἀγέρωχον ψυχὴν του, ἐκτυλίσει τὰς ἀλλεπαλλήλους τοῦ μεταπτώσεως μὲ τὴν γοργότητα τὴν χαρακτηρίζουσιν τοὺς ἄνδρας τῶν ἀκρῶν αἰσθημάτων.

Ἄλλ' ὅ,τι ὑπερέχει εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ κ. Προβελέγγου εἶνε ὁ χαρακτήρ τῆς Θεοφανούς, ὅστις, ἐνθυμίζων τὴν Κλυταμνήστραν καὶ τὴν λαίδην Μάκβεθ, προσθέτει ἐν τοῖς τοῖς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ θεάτρου μίαν νέαν ἡρώδα ἐπέροχον ἐν τῷ ἐγκλήματι καὶ ἐν τῇ μετανοίᾳ.

Τὸν «Νικηφόρον Φωκᾶν» θὰ δώσῃ προσεχῶς εἰς τὸ

Βασιλικὸν Θέατρον ὁ θάσος Κυβέλης, μὲ Θεοφανὸ τὴν κ. Κυβέλην καὶ Νικηφόρον τὸν κ. Οἰκονόμου.

★

Ἐν συνεδρίῳ τὰ δύο Σώματα τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ἀπεφάσισαν τὴν ἀνέγερσιν μνημεῖον εἰς τὸν δολοφονηθέντα Μητροπολίτην Αἰμιλιανόν. Τὸ μνημεῖον θὰ λαξευθῇ δι' ἐθνικοῦ ἐργάτου, θὰ στηθῇ δὲ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

★

Ἀφίχθεῖσα ἐκ Παρισίων, ἐνθα ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν εἶνε ἐγκατεστημένη, παρεπιδημεῖ ἐν Σύρῳ, τῇ γενετείρᾳ της, ἡ διακεκριμένη ζωγράφος δεσποινὶς Ἰουλίττα Ροδοκανάκη. Ἡ δεσποινὶς Ροδοκανάκη ἐσπούδασεν ἐν Παρισίοις τὴν ζωγραφικὴν παρὰ τοῦ διασήμου καθηγητῆ Jean Paul Laurens, τελειοποιηθεῖσα κατόπιν παρὰ τοῦ Ἑρρίκου Μαρτέν. Διακριτομένη ἰδίως εἰς τὴν προσωπογραφίαν, περιηγεῖται ἕκαστον θέρος τὴν Ἀνατολὴν ζωγραφίζουσα τοπεῖα, κατέχει δὲ ἤδη ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης.

Εἰς Σύρον ἀπεικόνισε τοπεῖα τῆς νήσου, ἅτινα θὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸ Παρισίων Salon.

Ν. Παπαλεξανδρῆς

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις αἰφνιδίως εἰς τῶν ἀρχαιομαθεστέρων καὶ κριτικωτέρων παρ' ἡμῖν λογίων, ὁ Νικόλαος Παπαλεξανδρῆς. Καίτοι νῦρον ἔργον ἔχων τὴν διηγησίαν, εἰς ἣν διεκρίθη ἰδίως κατὰ τὰς ποινικὰς δίκας ἐπὶ ἐνγλωττίᾳ, οὐχ ἦτιον ἐφλέγετο πάντοτε ἐξ ἀγάπης πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὸ θέατρον. Γεννηθεὶς ἐν Ἀμφίση πρὸ 62 ἐτῶν, διετέλεσε ὑπάλληλος τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης. Ἐγένετο διδάκτωρ τῆς νομικῆς, ἀλλ' ἀνεμυγνέτο πάντοτε εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, ἔμεινε δὲ ἱστορικῇ ἡ σφοδρὰ ἐπίκρισις κατὰ τοῦ Βασιλεῖδου, ὡς καὶ ἡ κατὰ τῆς «Φαῖστας» τοῦ Βερναρδάκη. Αὐτῶς τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων καὶ ἐθνικῶν χορῶν, θιασώτης τῶν λαϊκῶν παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ μύστης τῆς ἀρχαίας γλώσσης, φανατικὸς ὁπαδὸς τοῦ Κόντου. Ἡ διάλεξις ἦν ἐπιούσατο ἐν τῷ Δημ. Θεάτρῳ ἐξ ὀνόματος τοῦ «Ἐθνικοῦ μουσικοῦ Συλλόγου» περὶ δημοτικῶν ἀσμάτων καὶ ὁρχήσεως εἶχε κάμψιν μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ἦτο ὁ βαδύτερον εἰσδύσας εἰς τὴν λαϊκὴν ἐθνικὴν ψυχὴν.

Ὁ Παπαλεξανδρῆς ἔγραψε καὶ θεατρικὸν ἔργον, τὸ «Λύβο ἀρνί» τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἐξ οὗ ἐνθαρρυνθέντες ἔγραψαν ἕκτοτε καὶ ἄλλοι λαϊκὰ ἔργα.

Ἐν Ἀνδρῶ ἀνεγερθήσεται προσεχῶς προτομὴ τοῦ Θεοφίλου Καῖρη, τελουμένων τῶν ἀποκαλυπτηρίων ἐπισήμως, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἥτις ἄλλοτε εἶχεν ἀφορίσῃ τὸν Καῖρη, ὡς αἰρετικόν.

★

Εἰς τὸν ἐπαρχίαν τοῦ Γηῆρος ἐν Γαλλίᾳ θὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖον εἰς τὸν Δ' Ἀστανιάν, τὸν ἀρχηγόν τῶν Σωματοφυλάκων, ἀποθανατισθέντα μάλλον διὰ τοῦ εὐφραντάστου καὶ αἰμοῦ τοῦ Δουμᾶ ἢ διὰ τὰ πολεμικὰ ἔργα του.

★

Ἡ «Διεθνὴς Ὁμοσπονδία τοῦ Περιηγητικοῦ Τύπου», ἥς τὸ πρῶτον Συνέδριον ἐγένετο τῷ 1907 εἰς Βρυξέλλας, καὶ τὸ δευτέρον τὸν Αὔγουστον τοῦ 1910, προκηρύσσει τὸ τρίτον, ὁρίζουσα τόπον τοὺς Παρισίους καὶ χρόνον, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1912. Ἐξελέγη ἀπὸ τοῦδε Διαρκῆς Ἐπιτροπῇ τῶν διεθνῶν συνεδρίων τοῦ Περιηγητικοῦ Τύπου, ἥτις ἐξέδωκε καὶ Κανονισμὸν, ἀντίτυπον τοῦ ὁποῖου ἐστάλη πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Παναθηναϊκῆς» ὡς προϊστάμενον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑταιρείας τοῦ Περιηγητικοῦ Τύπου. Πρόεδροι ἐπίτιμοι τῆς «Διεθνούς Ὁμοσπονδίας τοῦ Περιηγητικοῦ Τύπου», ἥς ἡ κεντρικὴ ἔδρα εἶνε αἱ Βρυξέλλαι, εἰσὶν ὁ Βέλγος ὑπουργὸς κ. J. Lejeune, ὁ γεροσυναστὴς E. Picard καὶ ὁ βουλευτὴς Léon Theodor, γενικὸς δὲ γραμματεὺς ὁ κ. A. Coulomb.

★

Εἰς τὴν αἴθουσαν Ἰλιον Πάλας ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν διακεκριμένος καλλιτέχνης, ἐρμηνευτὴς τῶν Σαίξπηρειων ἔργων, κ. Κ. Κοντογιάνης ἔδωκεν ἑσπερίδα, καθ' ἣν ἀπήγγειλε Γερμανιστὶ τὸν μονόλογον τοῦ Ἀντωνίου ἀπὸ τῶν «Ἰούλιον Καίσαρα» τοῦ Σαίξπηρ, τὴν Λιτανείαν τοῦ Αἵνε μὲ ὑπόκρουσιν, τρία ποιήματα τοῦ Γκαῖτε καὶ μίαν μελοδραματικὴν ἀφήγησιν, τὸ Τραγοῦδι τῆς Στρίγγλας (Das Hexenfiel) τοῦ Βίλδεμπερουνχ μὲ μουσικὴν τοῦ Μᾶξ Σίλλερς. Ἡ ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος τούτου, ἥτις διήρκεσεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐνεποίησεν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν. Ὁ κ. Κοντογιάνης καὶ ἀλ-λαχοῦ, ὅπου ἀπήγγειλεν αὐτό, ἐν Τεργέστη, Κων/πόλει καὶ Βουκουρεστίῳ κατήγαγεν ἐπιτυχίαν.

Τῆς συναυλίας μετέσχον ἡ δις Κολυβᾶ καὶ ἡ δεσποινὶς Noyer, διπλωματοῦχος τῆς ἐν Λονδίῳ Μουσικῆς Ἀκαδημίας.

★

Ἀπὸ τοῦ ἐν Φλωρεντίᾳ Μουσείου τοῦ Ἀγ. Μάρκου ἐκλάπη ὁ περίφημος πίναξ τοῦ Fra Angelico ἡ «Παρθένος μὲ τὸν ἀστέρα» ἀξίας 100,000 φρ.

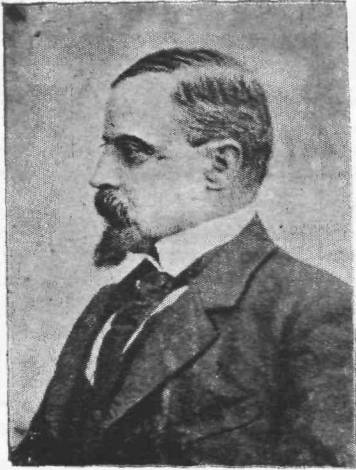
Ἐπίσης ἐκ τοῦ Μουσείου τοῦ Quimper ἕτερον ἐκλάπη ἀριστοτέργημα, ἔργον τοῦ Γάλλου ζωγράφου Boucher «ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀφροδίτη».

★

Ἦρχισαν αἱ συναυλῖαι τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν. Ἡ ὁρχήστρα ἐξετέλεσε τὸ συμφωνικὸν ποίημα τοῦ Φράνκ «Redemption», ἕτερον τοῦ κ. Μαρσέ, διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας, τὴν «Πηγὴν» ἐκτελεσθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε παραστατικώτατον μὲ τὴν διεργμάνευσιν τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων διὰ τοῦ περιέργου φωνᾶς τῶν βιολοντσέλων, βαθυχορδῶν καὶ εὐθυαύλου, καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ «Ruy Blas» τοῦ Μένδελσον. Ὁ καθηγητὴς κ. Λογοβορδῆ ἐξετέλεσεν ἐπὶ κλειδοκυμβάλου, τῇ συνοδείᾳ τῆς ὁρχήστρας, τὸ Κονσέρτο εἰς λαβείαν τοῦ Σούμαν, ἀλλὰ τὸ κλοιμ τῆς συναυλίας ἦτο ἡ ὑπέροχος σκηνὴ τῶν Ἡλυσίων ἀπὸ τῶν «Ὀρφέα» τοῦ Γλὸκ, ἣν ὁρμονικώτατα ἐξετέλεσε ἡ ὁρχήστρα τὸ solo τοῦ μαγευμένου αὐλοῦ ἔπαιξε ὁ κ. Παπαγεωργίου. Εἰς τὸ ἐκτελεσθὲν τεμάχιον ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Γλὸκ διαλάμπει ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἀνότητι, σαφηνέουσα διὰ τῆς ἀπλότητος καὶ βαθυτάτης συγκινήσεως.

★

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς τοῦ «Quo vadis» Σιέγκε-βιτς ἐν Βαρσοβίᾳ ἐν τινι κνηγετικῇ ἐκδρομῇ πρὸς θή-

Ε. ΣΥΓΚΡΕΤΙΣ

ραν φασιστών ετραυματίσθη βαρέως παρά τινος εκ των προσκεκλημένων κνηγών, κατά λάθος, εις τὸ μέτωπον καὶ τὸ γόνυ.

Οἱ Ἱταλοὶ Μελλοντισταὶ ζωγράφοι προετοιμάζουν μεγάλην ἐκθεσιν, ἣτις θὰ γήνη εἰς Παρισίους τὴν 5 Φεβρουαρίου 1912. Θὰ διαρκέσῃ 20 ἡμέρας.

Μεταξὺ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς πρεσβείας καὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν διεξάγονται συνεννοήσεις διὰ τὴν σύναψιν συμβάσεως πρὸς ἀμοιβαίαν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν προστασίας τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας.

Ὁ ἐν ἰσχύϊ νόμος παρέχει εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα νὰ συνάψῃ ἀμοιβαίαν σύμβασιν μεθ' οἰονδήποτε ξένου κράτους πρὸς προστασίαν τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη κηρώσεως διὰ νόμον.

Ὁ νόμος οὗτος ἀφορᾷ ῥητῶς τὰ ἐν Ἑλλάδι παραστανόμενα ξένα ἔργα καὶ εἰς ξένην γλῶσσαν, ὥς καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παραστανόμενα ἑλληνικά ἔργα εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἐζήτησεν ὁμῶς δι' ἐγγράφου τοῦ ὅπως εἰς τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν σχεδίῳ σύμβασιν περιληφθοῦν καὶ αἱ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφράσεις ξένων ἔργων. Εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπεφυλάχθη ν' ἀπαντήσῃ. Ἐν πόσῃ περιπτώσει, ἂν δεχθῇ ἡ Κυβέρνησις τὴν σύναψιν τιαύτης συμβάσεως, δέον αὕτη νὰ κηρωθῇ διὰ νόμον, διότι ὁ ἰσχύων νόμος δὲν περιλαμβάνει τὰς ἐν μεταφράσει ἐκδόσεις.

Νέον ἔργον παραστάθη ἐν Λονδίῳ, ὁ «Θεὸς τοῦ Πολέμου» τοῦ Ἰσραὴλ Τζοναβίλλ. Τὸ δράμα εἶνε ἔμμετρον εἰς στίχους ἀνομοιοκαταληκτοῦς, θέμα δὲ ἔχει τὴν μεταξὺ πολέμου καὶ εἰρήνης πάλην.

Ἦρχισαν αἱ λογοτεχνικαὶ διαλέξεις ἐν τῷ «Παρθενῶ», συγκεντρονύονσαι καθ' ἑβδομάδα ἐκλεκτὸν κόσμον. Πρῶτος ὁ κ. Πολέμιος ἀπηγγείλε σειρὰν ἀνεκδότων ποιησέων του, ἐκ τῶν ὁποίων ἰδιαίτερος ἦρεσαν ὁ «Υἱὸς εἰς τὰς Ἀθήνας», ὁ «Μισεμός», ἡ «Ἑσθὴρ» ἡ «Μάνα», καὶ ὁ «Ποιητής» καὶ τῶν ὁποίων ἐξετιμώθη ἡ ἀρμονία τοῦ στίχου καὶ ἡ βαθύτης τοῦ αἰσθήματος.

Ὁ κ. Ν. Σπανδωνῆς μετὰ τὴν ἐκνυστικὴν διαλεκτικότητά του ὁμίλησε περὶ τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν καλὸν καὶ τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν κακόν, ἀποδότικῆς ἀπόψεως. Ἀνέφερε τὰς κορυφαίας, ἀπὸ τῶν ἀρ-

χατοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, τὴν Κλεοπάτραν, τὴν Πομπαιδοῦ, Ἰσαβέλλαν τὴν Β', τὴν Μαρτίε, τὴν Dellys καὶ ἄλλας, εἰσιδείξας διὰ φωτεινῶν εἰκόνων τὰς φρεσιν-γνομίας των.

Ὁ κ. Χ. Ἀγγινος ἐσαύρισε τὰ νυκτερινὰ παθήματα, διεξετραγώδησε τῆς αὐπνίας τὰ βάσανα καὶ ἀνέφερε ἔξυπνα ἀνέκδοτα σχετικὰ πρὸς τὴν νύκτα.

Ὁ κ. Χ. Λαοαλέξης ἐπραγματεύθη τὸ λεπτότατον ζήτημα, ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἀγνή φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἀναγνώσας πολλὰς γνώμας Γάλλων συγγραφέων καὶ ὑποστηρίξας ὅτι εἶνε μὲν σπανιστάτη ἀλλ' ὅχι καὶ ἀδύνατος ἡ φιλία μεταξὺ τῶν δύο φύλων.

Ὁ κ. Λαοαλέξης εἶχε τὸ πυκνότερον ἀκροατήριον.

Ὁ κ. Τσοκόπουλος ἀνέπτυξε τὸ θέμα πῶς γράφεται καὶ πῶς παραστάνεται παρ' ἡμῶν ἐν θεατρικῶν ἔργων, ἀρτύνας τὴν ὁμίλιν μετὰ κομικὰ ἀνέκδοτα.

Κατόπιν θὰ ὁμιλήσουν οἱ κ. κ. Α. Καμπούρογλους, Ν. Λάσκαρης, Ι. Κονδυλάκης, Π. Δημητρακόπουλος, Π. Νιοβάνης καὶ Α. Προβελέγγιος.

Μετὰ τῶν λογοτεχνικῶν θὰ συμβαδίζωιν καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ διαλέξεις. Πρῶτος ὁμίλησεν ὁ κ. Ν. Ἀποστολίδης περὶ τέττιγος καὶ μύριμνος.

Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ ἀριστος γλύπτης κ. Κ. Δημητριάδης. Μετὰ ὀλιγοήμερον διαμονὴν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ὁ γνωστότατος καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς κ. Β. Μποκατοιάμπης διωργάνωσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του (ὁδὸς Ζαῦμη 22) τὴν ἐτησίαν ἐκθεσιν τῶν ἔργων του. Ἡ ἐφετεὶν ἔκθεσις περιλαμβάνει εἴκοσι νεωτάτους πίνακας του, οὓς εἰργάσθη κατὰ τὸ θέρος, ἐλαιογραφίας καὶ ὑδατογραφίας, τοιαῦτα τῆς Ἀττικῆς, τῆς Κερκύρας, Ἡπειρώτας μετὰ ἐγχωρίους ἀμφίσεις των καὶ ὁρασιστάς κεφαλὰς γυναικείας. Τὰ ἔργα του ἐνεπνεύσθη ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως, κατὰ τὰς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιουσίας του.

Παραστάθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ θέατρον τῶν «Παρισίων Μουσίων» νέα θεατρικὴ ἐπιθεώρησις ὑπὸ τὴν τίτλον: «Ἡ ἐπιθεώρησις τῶν Ἀγνώστων». Μολονότι τιλοφοροῦνται ἄγνωστοι οἱ συγγραφεῖς, εἶνε ἐν τούτοις γνωστοὶ διὰ τὸ τάλαντόν των. Δὲν εἶνε δὲ δύο ἢ τρεῖς, ὥς θὰ ὑπετίθετο, ἀλλ' ἔξ, οἱ κ. κ. Καριαβέ, Ρωμαῖν, Κουλὺς, Φραιοῖς ντὲ Κρυνασέ, Γκιρνόν, Ἰάκωβος Ρισπὲν καὶ Μωρεῖ.

Αἱ σκηνογραφίαι ἦσαν θαυμάσιαι. Τὸ ἔργον ἀρχεῖται μετὰ τὸ ὥρατον ἐπεισόδιον τοῦ τυμπανοκρούστον τῆς Ἀρκόλης, κατόπιν δὲ παρελαύνουν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ φάσματος, ἀδιακρίτως ἀποδιδόμενα εἰς τὸν ἀπαράμυλλον Δ' Ἀνυόντιου, ἐπεισόδια δημοσιογράφων καὶ λογίων, σκηναὶ λεμβοδρομίας, σκηναὶ τοῦ Μεγάλου Καραγκιόζη, καὶ τέλος ἀνακραυγὴ ἐξέτασις ἐνὸς ἀπλοῦ κινῆς, ἐξέτασις τυπικὴ, ἀλλὰ δυναμένη νὰ κάμῃ τὸν διάσημον ζωγράφον ζῶων Κολὲτ Βιλλὲ νὰ ζηλοτυπήσῃ.

Ὁ «Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» ὥρισε τὴν πρώτην αὐτοῦ Πανελλήνιον καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν διὰ τὴν 25 Μαγρίον 1912. Θὰ γήνη εἰς τὸ Ζάππειον καὶ θὰ διαρκέσῃ 40 ἡμέρας. Ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου ἐκ τῶν κ. κ. Ε. Τσίλλερ ἀρχιτέκτονος, Θ. Θωμοπούλου γλύπτου, Ν. Λύτρα καὶ Ν. Ὀθωναίου ζωγράφων. Ἀναπληρωματικοὶ ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Ζευγώλης καὶ Γερανώτης. Ὁ Σύνδεσμος προκηρύσσει διαγωνισμὸν διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν πολυχρωμον διαφήμισιν (affiche) τῆς ἀγγελιομένης Ἐκθέσεως, μετὰ γέρας 150 δρ. Τὰ σχέδια δέον νὰ ἀποσταλῶσι μέχρι τῆς 30 Δεκεμβρίου.

Ὁ Σύνλογος τῶν Ἑρασιτεχνῶν ἐτοιμάζει ἐσπερίδα, τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὡς ἔρωτος συμμετοχῆς διὰ τὴν προτομὴν τοῦ Ζὰν Μωρεάς.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπεριόδου θὰ περιλαμβάνῃ ἄσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτελεσθοῦν ἀπὸ τὸ μουσικὸν τμήμα τῆς Ἑταιρείας. Κατόπιν θὰ ἀπαγγεῖλθοῦν ὑπὸ δύο μελῶν τοῦ δραματικοῦ ὁ ὕμνος πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα τῶν δύο κορυφαίων νεανίδων τοῦ χοροῦ τῆς ἐ' πράξεως τῆς «Ίφιγενείας», καὶ ποιήματα τοῦ ποιητοῦ Γαλλιστί, ὡς καὶ δύο ποιήματά του κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μαλακάση.

★

Ὁλόκληρον τὸ πνευματικὸν Βερολῖνον συγκεντρώνεται ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ Κλάιστ εἰς τὴν Βανζέε, ὅπου ὁ τάφος τοῦ ποιητοῦ. Ἀπηγγέλθωσαν ἐκλεκτὰ ἀποσπάσματα τῶν ἔργων του, καλλιτέχναι ἐψάλλαν ἔξοματά πρὸς τιμὴν του καὶ ὁ μουσικοσύνβουλος Ζάονερμαν ἐξεφώνησε ἀναμνηστικὸν λόγον.

Περὶ τοῦ Κλάιστ θὰ γράφωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

★

Ἐν Ρώμῃ παρεστάθην νέον ἔργον τοῦ Τεστονί, ἡ «Ἐπιτυχία», κωμωδία, ἡ ὁποία ἤρρεσε πολὺ. Εἶνε ἔργον ἐλαφρόν, καλογορευμένον, σατυρίζον τὴν ἐπαρχιακὴν Ἰταλικὴν ζωὴν.

— Εἰς τὸ θέατρον «Πολυθέαμα» ἐν Νεαπόλει ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ νέον μελόδραμα τοῦ μαέστρου Λουπαρίν ἡ «Νόρα», ἐπὶ στίχων τοῦ Μαρτσούρο. Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ὅτι ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου εἶνε ἀρίστη, πρωτότυπος, ζωηρὰ καὶ εἰς τινα σημεῖα μελωδική.

— Εἰς τὸ Παρισίων θέατρον τῶν Τεχνῶν παρεστάθην νέον ἔργον, τὸ «Ψωμί», λαϊκὴ τραγωδία ἰσχυρῶς πραγματικότητος καὶ ποιήσεως συγχρόνως. Εἶνε ἔργον τοῦ Ἰακώβου Ρώσσελ καὶ ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας.

— Ἐπίσης ἐπέτυχε νέον δράμα τοῦ Βιὲρ Γκόλφ, ὁ «Ἀπαγορευθεὶς Ἔρως», δοθὲν εἰς τὸ «Gymnase» τῶν Παρισίων.

Λούλη Κρέμμερ

Ἡ δεσποινὶς Λούλη Κρέμμερ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραιαν καὶ τεχνικὴν φωνήν της. Ἐπὶ ἔτη ἐδίδαξε καρποφόρως εἰς τὸ Ὁδεῖον Λότινερ, ἥδη δὲ κατήρτισε ἰδίαν σχολὴν Ὁδικῆς.

Εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Παρνασοῦ ὁ «Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» διωργάνωσε καὶ ἐφέτος ἀγορὰν καλλ. ἔργων. Ἐξετέθησαν 60 τοιαῦτα, ἄλλα πρὸς πώλησιν, καὶ ἄλλα προορισμένα διὰ λαχέων, ὅπερ θὰ ἐκκυβενθῇ μετὰ ἓνα μῆνα, ὅτε καὶ θὰ κλεισθῇ διὰ προσεπεριόδου ἡ ἀγορά. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῶν λαγῶν διατίθενται ὑπὲρ τοῦ Συνδέσμου.

★

Ὁ λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ κ. Ι. Ὁρφανίδης ὠμίλησεν ἐν τῷ «Παρνασσῷ» εὐφραδῶς περὶ Εἰρήνης καὶ πολέμου ἀπὸ φιλοσοφικῆς κοινωνικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως, ὑποστηρίζας ὡς εὐεργετικὴν τὴν ἀνάγκην τοῦ πολέμου.

★

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Αἰλλῆς ἐν Γαλλίᾳ κ. Μεδερικ Ντεφοῦρ ἔκαμε τρεῖς διαλέξεις περὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ δράματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Εἰς τὴν πρώτην διάλεξιν ὁ κ. Ντεφοῦρ ἔλαβεν ὡς θέμα μίαν παράστασιν τῆς «Ἀντιγόνης» τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τοὺς κλασικοὺς χρόνους τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων. Ὁμίλησεν περὶ τοῦ ἔθνους τῆς παραστάσεως τραγωδιῶν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Διονύσου καὶ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του φωτεινὰς προβολὰς τῶν σημερινῶν ἐρεσιπῶν τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἀναπαραστήσας τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων ἀριστοουργημάτων, τοὺς χοροὺς περὶ τὴν θνυμένην, τοὺς προσεκτικοὺς θεατὰς ἐπὶ τῶν ἀμφιθεατρικῶν ἐδωλίων, καὶ ὠμίλησεν ὠραυότατα περὶ τῆς ἀρχαίας θεατρικῆς κριτικῆς, κριτικοὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι.

Ἡ δευτέρα διάλεξις τοῦ κ. Ντεφοῦρ εἶχεν ὡς θέμα μίαν παράστασιν τῶν «Ἀχαρνέων» τοῦ Ἀριστοφάνους εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας.

★

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ «Δελτίου τοῦ διεθνoῦς βιβλιογραφικοῦ Ἰνστιτούτου» αἱ κυριώτεραι εὐρωπαϊκαὶ χώραι ἠορίθμουν τὸ 1908 τὰ ἑξῆς περιοδικά. Ἡ Γαλλία 8,940, ἡ Γερμανία 8,050, ἡ Ἀγγλία 4,329, ἡ Ἰταλία 3,068, τὸ Βέλγιον 2,023, ἡ Ρωσσία 1,661, ἡ Ἰσπανία 1,350, ἡ Ἑλβετία 1,332 καὶ ἡ Ὀλλανδία 1,402. Αἱ ἄλλαι χώραι τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἀπὸ 19 (Βοσνία καὶ Ἑρζεγοβίνη) μέχρις 753. (Σουηδία). Τὰ ὀλιγότερα περιοδικὰ ἔχοντα μέρος εἶνε τὸ Σιάμ καὶ ἡ Γροιλανδία. Ἐχουν μίαν μόνον ἔκδοσιν. Το πρῶτον περιοδικὸν ἀντάξιον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἦτο ἡ «Νιούβ Τόδνγκεν» ἐκδοθεῖσα τὸ 1605 εἰς τὴν Ἀμβέρσαν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μέχρι τοῦ 1800, ὁ περιοδικὸς τύπος ἐξεδίδετο σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἀγγλίαν, καὶ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἰδοὺ ἡ πρόσόδός του εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ 1640 1 περιοδικόν, τὸ 1780 24, τὸ 1760 350, τὸ 1826 490, τὸ 1866 1640, τὸ 1872 2024, τὸ 1892 5600, τὸ 1898 6417, τὸ 1904 8270 καὶ τὸ 1908 8940.

★

Ὑποψήφιοι εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν διὰ τὴν κενωθεῖσαν ἔδραν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀργὺ Οὐσσά εἶνε μεταξὺ ἄλλων ὁ Πῶλ Ἀδάμ, ὁ μυθιστοριογράφος καὶ δημοσιολόγος, ὁ Ἀδόλφ Μπρισσόν, διευθυντὴς τῶν «Annales» καὶ θεατρικὸς κριτικὸς τοῦ «Χρόνου», καὶ ὁ κ. Νολὰκ ἑφορὸς τῶν Βερσαλλίων, ἀποτυχὼν εἰς προηγουμένην ἐκλογὴν καὶ πτωχώτερος πάντων.

★

Εἰς τὸ «Gymnase», εἰς ἀπογευματινὰς θὰ παιχθῇ τὸ «Καλὸ διαβόλακι», ἔργον εἰλημμένον ἀπὸ τὸ γνωστὸν μυθιστόρημα διὰ παιδιὰ τῆς κυρίας ντὲ Σεγκιό. Τὴν δραματοποίησιν τοῦ μυθιστορήματος ἐφιλοτέχνη τὰ δύο τρίτα τῆς οἰκογενείας Ροσσάν, δηλαδὴ ἡ κυρία Ροσσάν καὶ ὁ υἱὸς Μωρίς Ροσσάν.

Théo Sartinska

Ἡ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦσα λογία Πριγκίπισσα Τεὸ Σάρτινσκα ἔκαμεν ἐνδιαφέρονσαν καὶ θελκτικωτάτην διάλεξιν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ περὶ τῆς ἰδιαίτης ζωῆς τῶν χαρμενῶν τοῦ Χαμίτ.

Ἡ Πριγκίπισσα Σάρτινσκα, θυγάτηρ τοῦ πρίγκιπος Στεφάνοβιτς, διοικητοῦ ἐν Κανκασῷ Κυρκασίου, ἔτυχεν ἐκτάκτου μορφώσεως. Λόγω τῆς θέσεως τοῦ πατρὸς τῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Βασιλίδεως Σουλτάνας ἐπὶ Χαμίτ ὡς πρώτη διεμνηνέως, φθάσασα μέχρι τοῦ βαθμοῦ τῆς Μεγάλης Κυρίας καὶ τιμηθεῖσα διὰ τῆς μεγάλης ταυνίας τοῦ Σεφκατ.

Ἡ Πριγκίπισσα, γνωστὴ διὰ τὴν συνεργασίαν τῆς μετὰ τὸν Πιερ Λοῦι εἰς τὴν συγγραφήν τοῦ πολυκρότου ἔργου «Ἡ Ανατολικὴ φιλολογία», ἔκαμε μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας ἐν Ἑυδρώπῃ διαλέξεις περὶ τῆς ὁθωμανίδος γυναικὸς καὶ τῶν χαρμενῶν.

Ἐν Καίρῳ ἐκδίδει Ἑλληνογαλλικὸν περιοδικὸν τὴν «Κοιλάδα τοῦ Νεῖλου».

★

ΘΕΑΤΡΑ

Τὸ ζεύγος Σουλβαίν, ἀκολουθούμενον ἐπὶ μετρίῳ θιάσῳ, ἔδωκε τέσσαρας παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον. Ἐπαίχθη μὲ τὸν «Γκρεγκουὰρ» μονόπρακτον κωμωδία τοῦ Μπαμπύλ ἡ «Ἡλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ποναζέ. Ἡ ἀπαγγελία ὀρθομική, μεγαλόφωνος, ὑγρὰ, εἰμπορεῖ τις νὰ εἰπῇ αἱ κινήσεις καὶ αἱ στάσεις, ἀριστοτεχνικαί. Ἀλλ' ὁ χορός, — πλὴν τῆς κορυφαίας — ἀπαίσιος τὴν ὄψιν, ὑπερθυμίζον τοὺς Βεδουίτους. Ἐδιδάχθησαν πρὸς τοῦτους καὶ τὰ ἐξῆς ἔργα: Ὁ «Ἀπόστολος» δράμα τοῦ Παύλου Λοαζέν, ὁ «Παῦλ Λεμπονάρ» τοῦ Αἰκάρο, καὶ ἡ «Ἐκάβη» τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἡμιτερον μετάφρασιν τοῦ Σουλβαίν, συνεργασία τοῦ κ. Ζομπέρ, μὲ τὸ μονόπρακτον δραμάτων τοῦ Περίε «Ζὰν Μαρί». Εἰς τὴν «Ἐκάβην» ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σουλβαίν ἐπαίξαν θαυμάσια. Τὴν «Ἐκάβην» ἐπαίξε τὸ ζεύγος Σουλβαίν διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος τὸν Μάρτιον εἰς τὸ Παρισίων θέατρον Porte Saint Martin, ἐν παραστάσει εἰδικῶς δοθείσῃ διὰ τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους.

Ἡ κορυφαία τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρον κωμωδός, ἡ ὑπέροχος τοῦ Ἰπεν διεμνηνέτρια Suzanne Desprès, διερχομένη ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωκεν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον πέντε παραστάσεις: Τὴν «Rampe» (Τὸ Προσκήνιον) μετρίας ἀξίας ἔργον τοῦ Ρόταϊλ. Τὴν Sacrificée («Ἀδικηκίνη») ἄλλο μέτρον ἔργον τοῦ Ντεβάρ. Τὴν Νόραν τοῦ Ἰπεν, εἰς ἣν καὶ ἐξαιρετικῶς ἐπετυχεῖ εἰς

τὴν γ' προῶν ὑπεκρίθη μὲ μεγάλῃν τέχνην καὶ ἔκφρασιν, ὑποχρεωμένη νὰ κοῦμπη τὴν φοβερὰν συγκίνησιν, ἣν αἰσθάνεται χωρίζομένη τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων τῆς. Τὰς «Μαριενέτας» τὸ λεπτότατον ἔργον τοῦ Βόλφ. Τὸ «Κοῦτον» δράμα ἐπίσης τοῦ Βόλφ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Βέμπερ γραφέν, δραματικώτερον τοῦ πρώτου, ὅπερ ἐπαίχθη μαζὶ μὲ τὸν «Κοκκινότρυχα» τοῦ Ρενάρ.

— Τὴν 6 Δεκεμβρίου θὰ παῖξῃ εἰς τὸ Ἀττικὸν θέατρον ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη, μεθ' ὃς θὰ μεταβῇ εἰς Κρήτην.

— Ἡ Τέρρεν ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς Βερσάιλον, μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας.

— Ἡ μεγάλη ὅπερα Καστελλάνο ἔδωκεν εἰς τὸ Δημοτικὸν Ἀθηνῶν παραστάσεις ἐν αἷς Τόσκαν καὶ Κάμεν εἰς ἣν ἐξαιρετικῶς ὄρατα ἔπαιξαν ἡ μεσόφωνος δεσπ. Ἰωσήφίνα Μπονέτα, ἣτις θεωρεῖται διὰ τὴν τέχνην τῆς ἡ ἀνωτέρα Κάμεν τῆς Ἰταλίας. Ὁ θίασος θὰ μεταβῇ κατόπιν εἰς Πάτρας καὶ Ζάκυνθον.

— Εἰς τὸ νέον κομνὸν Ἀθηναϊκὸν θέατρον τῆς ὁδοῦ Προαστείου, ὅπερ ὠνομάσθη «Ἀόνουσα», ἤρχισε παραστάσεις νέος θίασος, μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν κ. Φωφῶν Γεωργιάδου. Μετέχει καὶ ἡ κ. Γαβριηλίδου. Δραματολόγῳ ἀποκλειστικῶς ἐξ ἐπιθεωρήσεων. Πρῶτη ἐπιθεώρησις τὰ «Πανελλήνια» τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Γεωργιάδου.

— Ἡ δεσποινὶς Κολυβά ἔδωκεν εἰς τὸ Βασ. θέατρον ἑσπερίδα. Ἐπαίξεν ὡς Σουλβία εἰς τὸν «Διαβάτην» τοῦ Κοππέ, ἀπήγγειλε τὸν κομικὸν μονόλογον τὸ «Διαζύγιον Κλαρί κατὰ Κλαρί» τοῦ Μιλό, καὶ ἔπαιξε τρία ἄσματα. Εἰς τὴν συναλίαν μετέσχον ὁ ὀξύφωνος κ. Βολάνης, ὁ καθηγητὴς τῆς Μανδολινατάς κ. Ἀλέσιος καὶ ἡ δις Μνιὸν Ξανθοπούλου.

— ἤρχισε μὲ τὸ «Ἀνοσιγάντικον ἀεράκι» τὰς παραστάσεις τῆς εἰς τὸ «Ἀττικόν» θέατρον ἡ νέα ὀπερέττα τοῦ κ. Παπαϊωάννου, μὲ ὑψίφωνον τὴν δ. Τριφυλάκη, ὑψίφωνος τοὺς κ. κ. Καμβύσην καὶ Κοφινιώτην, βαρύφωνον τὸν κ. Φιλιππίδην καὶ μὲ τὰς πρωτοεμφανισθείσας δεσποινίδας Οἰκονομάκου. Εἰς τὸν θίασον προσελήφθη διὰ δύο μῆνας ἡ δεσποινὶς Κολυβά.

— Τὸ «Τζιωτικό Ραβαῖσι» πρὸς δόξαν τῆς Νεοελληνικῆς καλαισθησίας ἡρθίμῳσεν ἀνεν διακοπῆς τὴν 107ην παράστασιν. Ἐνεφανίσθη ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἐξάδελφος τῆς Λεονταρῆ, ἀνεμένετο δὲ ὁ γαμβρός του, ὁ πενθερός του κλπ. ὅτε παρενέβη ἡ «Ἐξοφρενική ἀναμπομπούλα» ἣτις μάντην ἐξήλωσε δάφνας Ραβαῖσιον. Ἡ περὶ τὴν θεατρικὴν ἰσορροπία συγγραφῆως καὶ θιασάρχου, ἀλλὰ συνεφιλώθησαν. Αὐτὸ καὶ γράφαται ἤδη ἡ συνέχεια τοῦ Τζιωτικού Ραβαῖσιου, Ραβαῖσι τοῦ Βον ἢ Ἀθηναϊκὸν Ραβαῖσι...

— Ὁ κομεινδιλικὸς θίασος Λομβάρδο, ὅστις παίζει ἤδη εἰς Τεργέστην, θὰ δώσῃ 7 παραστάσεις εἰς τὸ Δημοτικόν. Θὰ ἀρχίσῃ τὴν 9 Δεκεμβρίου μὲ τὸ θεαματικόν ἔργον «Arcadiem» τὸ ὅποτον ἐπαίχθη 70 φορὰς κατὰ συνέχειαν εἰς τὸ Λονδίνον. Ὑψίφωνος ἡ δρις Ροζαλίν, καὶ μεσόφωνος ἡ κ. Παλέστρα. Θὰ δοθῶν νέα διὰ τὰς Ἀθήνας ἔργα, ἐν οἷς ἡ «Ἀνάνη» καὶ ἡ «Σαπφώ».

— Ἡ Κυβέλη ἤρχισε μὲ τὸ ἔργον «Σὲ μία νυχτιά» τοῦ Τραγιέ παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικόν, αἰτνες θὰ διαρκέσουν περὶ τὸν ἕνα μῆνα. Τὸ δραματολόγιον περιλαμβάνει πρωτότυπα ἔργα τῶν «Νικηφόρον Φωκῶν» τοῦ κ. Προβελεγγίου, τὸ «Κάστρο τῆς Ωρηᾶς» τοῦ κ. Τσοκοπούλου, τοὺς «Νικημένους» τοῦ κ. Χόρν. Ἐκ τῶν παλαιῶν ἔργων τὴν «Γυναῖκα» τοῦ κ. Πολέμη, τῆς «Μιλόφης» τοῦ κ. Συναδινῶ καὶ τὸ «Κόκκινον πονηκάμισον» τοῦ κ. Μελά. Ἐνὰ δέ, τὰ ἐκλεκτότερα τῆς διεθνούς φιλολογίας, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ «Φάουστ», ὁ «Οἰδипους Τύραννος», ἔργα τοῦ Ἰπεν, καὶ ἔργα τῆς νεωτάτης Γαλλικῆς φιλολογίας, ἐν οἷς τὴν «Σταχτοπούταν», τὰς «Μαριονέτας», τὴν «Τρὶστονον καὶ Ἰζόλδαν» τὴν «Ἀπλὴν ζωὴν», τὴν «Εὐτυχιωμένην», τὸν «Πληκτικὸν κόσμον», τοὺς «Γάμους τοῦ Φήγαρο». Θὰ συμπράξῃ εἰς μερικὰ ἔργα καὶ ὁ κ. Θ. Οἰκονόμου.

— Τὸ Ἑλλήν. μελόδραμα θριαμβεύει εἰς Βραΐλαν.